

Adam B. Bartoš: O chybějících policistech na sobotní demonstraci. VÁLKA JE NA SPADNUTÍ, KAŽDÝ BY MĚL MÍT PLÁN - A NEJLÉPE NĚKOLIK ZÁLOŽNÍCH - CO UDĚLÁ

- CZ24 News | 14. března 2023

ČESKO: Dnešní nedělník začnu krátkou úvahou o sobotní demonstraci, načež přejdu k vážnějším tématům. Bylo dobré, že se na Václaváku sešlo tolik lidí, bylo krásné vidět třepotat české vlajky. I my jsme tam byli, vzali jsme několik vlajek Národní demokracie a ty nakonec měly i vedlejší efekt jakýchsi majáků v tom velkém davu. Hledali jsme se podle nich, potkávali mne pod nimi známí a přátelé (a já je), takže jsem většinu demonstrace prodebatil s lidmi, které jsem už dlouho neviděl a byl jsem rád, že jsme se mohli potkat.

Projevy jsem tedy poslouchal jen jedním uchem, nebo spíše polovinou jednoho ucha. Nebyly moc zajímavé, protože se probíralo všechno možné, včetně covidu, jako kdyby největším problémem dneška nebyla válka, před kterou stojíme. I proto mi přišlo hodně alibistické Rajchlovo úvodní vymezení se vůči Rusku a Putinovi – až mne překvapilo a řadu mých přátel rovněž, protože dost lidí na demonstraci mohlo přijít i proto, aby vyjádřilo svůj nesouhlas se zahraniční politikou vlády. O tom, že nechceme válku, měla být tato demonstrace především, ale ona to byla spíše přehlídka straníků PRO, bývalých havlistů (uspávač hadů Igor Chaun), vysloužilých politiků (Dernerová), nespokojených starostů, ale také řečníků, kteří neustále mluvili o mravní krizi a mravní bídě nebo alespoň přáli „slunce v duši“. Neříkám, že to není pravda a osobně mám tento Baťův citát rád, dokud si z něj neudělal svoji osobní frázi J. Rajchl, který to opakuje, kudy chodí, což by bylo pochopitelné (když se mu líbí, proč ne), ale opakovali ho i další řečníci PRO i nePRO, až to vypadalo, jako kdyby neměli co jiného říci. Různí pastoři nebo zase katoličtí laikové, kteří se modlili ke sv. Ludmile, takže člověk mohl mít pocit jako na nějakém náboženském setkání. Jsem také věřící, ale lidé potřebují slyšet něco jiného, než jen povzdechy nad zkažeností světa a duchovní výzvy k usebrání.

V podstatě to hlavní se ale J. Rajchlovi podařilo. Pokud účastník demonstrace čekal na nějaké rázné slovo, na závěr se ho dočkal. Představení dalších kroků znělo slibně, pokud tedy bylo myšleno vážně. Osobně mám vícero důvodů, proč být ohledně pana Rajchla opatrný, ale měl by dostat šanci. A také nějaké dny hájení. A nemusí jich být ani sto, on sám si ostatně určil čas, který potřebuje k dalšímu kroku – v podstatě měsíc. Pokud vláda do měsíce nezareaguje, Rajchl prý začne konat. Tam se uvidí, jak moc vážně to myslí. Do té doby ho nechci kritizovat.

Ovšem jedna věc mne na demonstraci zaujala ještě trochu jinak. Na rozdíl od dramatické přetahované u Muzea (která ale nebyla její součástí), byla celá Rajchlova akce téměř bez policistů. Poznám tajné, které nejde nepoznat, ale moc jsem jich tam neviděl. Neviděl jsem tam ani příliš obyčejných policistů, natož těžkooděnců. Procházel jsem i přilehlé ulice a nikde nebyly kordony policejních hlídek, nikde žádné antony, nikde žádné připravené zásahové jednotky. Nebyla tam ta vždy přítomná špiclovací dodávka, která vysune stožár s všemožnými anténami, mikrofony a kamerami a snímá každé vaše slovíčko – nebylo tam zkrátka nic, co známe z našich demonstrací.

Paradoxem je, že o pár kilometrů vzdušnou čarou dále, na Palačáku, kde asi dvacítky žen protestovala proti válce, bylo tajných policistů mnohem více. Jako kdyby se vědělo, že na akci na Václaváku nebude žádný průser. Nebo ještě jinak – jako kdyby se vědělo, že tahle akce je OK, že je chráněná a že na ní netřeba zasahovat. A aby to nebylo tak okaté, menší zásah v rámci provokace u

Muzea má tento dojem zamaskovat. Tam už najednou těžkooděnci byli – ale bodejť by ne, když davem chodil maník s megafonem a vykřikoval, že po akci se půjde sundat vlajka Ukrajiny. Podle mne od začátku provokace, protože vlajka Ukrajiny nemá na našem národním muzeu co pohledávat (to je jasné a sám jsem to několikrát v nedělnících psal), ale představa, že ji dav sundá, byla dost naivní. Bylo jasné, že policejní sbory budou ukrajinskou fangli střežit jako Rakušanovo vypoulené oko v hlavě. Ostatně, toto video to potvrzuje – [útočit začali jako první policisté](#).

Nemluvě o tom, že – podobně jako na Vrábelových demonstracích – bylo i zde čteno telefonní číslo a počet příznivců, kteří na toto číslo svojí esemeskou či svým hovorem vyjádřili podporu. Ptám se, proč tyto podivné a zbytečné technické kroky, které k ničemu dobrému nevedou. Účast na demonstraci či počet sympatizantů se dá zjistit mnohem přesněji jinými způsoby, zatímco tímto shromažďováním kontaktů na jedno číslo se nemohu ubránit dojmu, že se ministerstvu vnitra na zlatém podnosu dává seznam nepohodlných občanů, který může být všemožně zneužit.

Dost už ale o demonstraci, protože demonstrace – a zvláště takovéto poklidné – vládu nijak neděsí a už vůbec vládu nesvrhnou. A válku nezastaví. Bylo by bláhové si to myslet. O válce se rozhoduje někde jinde, než na ulici, a nemyslím tím Strakovku ani Hrad, nemyslím tím vůbec žádné místo v České republice, nerozhoduje se o tom dokonce ani v Bruselu. A dokonce ani v Washingtonu. Rozhoduje se tom v různých City, v různých londýnských kancelářích apod. A pokud se tito mezinárodní kmotři a banksteři rozhodnou, že válka bude, nebudou se ptát někde v Praze, co si o tom Hňup myslí. A už vůbec se nebudou ptát, co si o tom myslí padesát tisíc jakýchsi dezolátů. I kdyby se nakrásně podařilo položit Hňupovu vládu, bude instalována nějaká jiná, kde jedna figurka bude nahrazena figurkou druhou a pojede se dál, dokonce o něco radostněji a rychleji, protože vláda v demisi bude moci řídit ještě více a stejně tak i ta další, nová, než ji lidé po půl roce prokouknou. Opakovaně říkám, že je nutná změna režimu, ale tu neuděláme, ani kdybychom vyšli do ulic všichni. Změna režimu může nastat až na základě změn v mocenském uspořádání světa... Netvrdím tím, že si nemůžeme o svém osudu rozhodnout sami, tvrdím ale, že čas k tomu nenazrál a že případný impuls, který by k něčemu takovému vedl, bude odvislý od toho, jak se situace vyvine ve světě. Dokud budeme patřit do západní sféry vlivu, na nějakou samostatnost, nezávislost a suverenitu můžeme zapomenout. Budoucnost českých zemí se v historii vždy odvíjela od toho, jak dopadaly světové války – první, druhá i ta studená. Jak dopadne ta třetí, jak se změní svět, jak se budou překreslovat pomyslné mapy, jak se dohodnou velmoci – podle toho dopadne i Česká republika. Pokud tedy nastávající konflikt nebude například jaderný – to by z České republiky nic moc nezbylo.

V sázce je tedy hodně, a to nejen pro nás, ale i pro velmoci samotné. I ony bojují o hodně a ani jedna nechce prohrát. Západ bojuje o své přežití, protože bez expanze na východ se zhroutí, a o přežití bojuje i Rusko, protože když prohraje, Západ si ho rozparceluje, jak se už nyní veřejně mluví (že je třeba Rusko rozdělit na menší celky podle zásady rozděl a panuj). Logicky je tedy vše na cestě ke skutečné válce (zatím si obě strany válku nevyhlásily) a zabránit tomu může jen mírové jednání, o které ale Západ nemá zájem, takže se zdá, že válce nic nebrání. Jenže až taková válka skutečně vypukne, budeme mít úplně jiné starosti, než to, co se probíralo na sobotní demonstraci. Dokonce i ty důchody, jejichž krádež vládou byla hanebná a odporná a vláda by si už jen proto zasloužila svůj pád, bude to poslední, co nás bude trápit, až budeme ve válce „od první minuty“, jak nám už podruhé zopakoval generál Řehka. Totiž – když by k válce skutečně došlo, nemohli bychom Ukrajině dát už nic dalšího, protože vše jsme jí už dali. Mohli bychom jí dát akorát vojáky, a to je přesně ten důvod, proč Řehka mluvil o mobilizaci, protože profesionální vojáci stačit nebudou (máme jich jen pár tisíc).

Proto by se měl každý – i fanatický pražský havlista – modlit, aby k válce nedošlo, protože na rozdíl od svých chvastounských řečí ani on sám nechce jít proti Putinovi bojovat osobně, protože už i mainstream naplno přiznává, že donbaský masomlýnek mele vsutku rychlostí nevídanou, takže životnost vojáka na tamním bojišti je zhruba **čtyři hodiny**, jak jsme se dočetli na iDNESu.

A protože válka je – jak vše nasvědčuje – spíše otázkou času, měl by každý začít řešit, co udělá, až k ní skutečně dojde a až dojde na Řehkova slova o tom, že v této válce budeme od první minuty. Potom bude pozdě dělat plány. Každý by se nad tím měl začít zamýšlet už nyní. Každý by měl mít plán (a nejlépe několik, záložních), co udělá, až by skutečně nastalo to, po čem havlistická soldateska stále častěji volá...

AUTOR: Adam B. Bartoš

[ZDROJ](#)